

Şairin Ölümü

– nazlı can · 02 Kasım 2012

Gönlümün en güzel ezgisine
Karladım bu satırları

Şair ölür her şiirinde aşksa şahlanır nazarımda
İçimin çöl ateşinden ;en içli güfitemle,
Sessiz çılgılımla boğazıma dizilen aşkın
Son can çekişidir bu satırlar

Zulamdaki yalnızlık ve yokluğun Azrail gibi başucumda
Akreple yelkovan gibi kovalar beni zaman
Rüzgarın fısıldadığı hasret kokusu
Allak bullak etti,
El pençe divan durduğum aşkın
Dizlerinin bağı çözüldüğünü
Yüzüme vurdu fütürsuzca
Son senfoni

Sen giderken
ağlar gökyüzünün yedi rengi de benimle
dert ortağı olur papatyalar..
güneşimi keybettim gören bilen varmı
maviydi
gökyüzü gibi

ayrılığın ilmeğini geçirirken zaman
düş mavisi akşamlarda
uğruna döktüğüm inciler
çıkıverir karşıma
pes etme derler de
gücüm kalmadı
kalmadı takati yüreğimin
matemini ay ışığı tutar bundan sonra
kirpiklerim düşüyor
üşüyorum
üşüyorum...